

La finestra oberta

MARIAN SANCHIZ

És necessari el confinament físic, però també cal el confinament verbal

La crisi que estem vivint no l'ha viscut cap govern del món. I si diuen que l'experiència és un grau a la vida del nostre coneixement, en aquest cas tothom partim de la mateixa ignorància, prenent les decisions no a dies sinó a hores vista.

Estic convençuda que el Govern fa tot el que pot, i tots els comuns i les institucions en general també. Deixem-lo treballar, fem-li la tasca fàcil, expressem tot el nostre suport i parlem de fiscalitzar.

Només una resposta col·lectiva pot guanyar aquesta pandèmia. Cadascú des de casa nostra, hem de procurar transmetre tranquil·litat i no histèria o fer comentaris pessimistes i negatius. La por no ajuda gens ni mica, i és més forta que el virus que ens té amenaçats.

No voldria estar a la pell dels nostres governants, no voldria estar donant la cara davant de l'opinió pública cada dia amb tot un munt de ciutadanes i ciutadans que esperem d'ells un miracle gairebé immediat. Estan fent un esforç titànic i demanar ara responsabilitats és tenir una perspectiva molt curta i molt poc oportuna.

La ciutadania hem de estar a l'al-

tura i caminar, encara que sigui per primera vegada, units, perquè estem parlant de moltes persones que aniran a l'atur, de molts joves que hauran de renunciar a les seves il·lusions, de moltes nenes i nens que no entenen què està passant i perquè no poden fer la vida que feien abans i de molts padrins i padrines que ja no podran abraçar-nos, i de molta gent que ens ha deixat sense poder-los dir adéu.

Fer política en aquests moments és una altra cosa, és fer sobreviure Andorra. I ho diria igual amb el govern del color polític que fos.

Quan llegeixo alguns comentaris totalment inoportuns, insolidaris, reclamant vés a saber el què, no entenc què es pretén. Els adults hem de donar exemple als nostres joves i els nostres infants i hem de protegir als nostres padrins i no només físicament sinó també verbalment. No es pot calmar des de la histèria ni es pot reaccionar des de la crítica. Per una vegada fem el que ens toca fer, que és no moure'ns de les nostres llars i tancar la boca, també, si no és per ajudar-nos.

Totes les persones que ens estan ajudant a sobreviure han de jugar-se la vida perquè els altres puguem tirar endavant amb les millors condicions possibles. No faré una llista perquè segur que em deixaré algú que no fa propaganda de les seves accions i des del primer dia està al peu del ca-

nó. Es mereixen un respecte i una protecció especial, la nostra.

Però sí que vull nomenar les nenes i els nens, els joves i els padrins, que des del seu confinament silenciós ens estan ajudant a aguantar, perquè protegir-los és una tasca contínua que ens manté alerta. I tots ells i totes elles ens inspiren i no ens deixen caure.

Per respecte a la seva feina que mai podrem agrair prou, tant ens costa quedar-nos a casa? I tant ens costa confinar les nostres paraules? El mínim que hem de fer és, per deure moral, (i ja no per imperatiu legal) no transmetre idees negatives ni frases lapidàries i aguantar a casa nostra!

Confinar les paraules també va dirigit a qualsevol partit polític o alta institució (com ja s'ha vist), per representativa que sigui, que no s'ha pogut estar de cometre la indecència de fer-se veure o fer propaganda de les seves sigles o autoritat institucional. I això va per tothom!

Si encara no hem entès que el «jo» ha desaparegut i només ens queda els «altres», aleshores no anem bé. Si algú no ha entès que ara és el moment de mantenir la disciplina i l'exemplaritat és que no està en aquest planeta. Ara, i espero que per sempre, hem de practicar la moral de la solidaritat, la humilitat i assumir el millor de cadascú, però junts. ≡

Membre de la CPN de Progressistes-SDP